D’escac per roc.

de *Carles Reig i Morell*

D’escac per roc, havia passat d’una infantesa acollonida a l’acolloniment més gros. L’acolloniment de la Mort qui en orrupte em garfia, amb una urpa la gola, i amb l’altra els collons.

I duc a l’esment, parlant d’això, els llunyans episodis viscuts amb en Caront de companyó, ell amb un parell de rems, jo amb l’altre parell; de vegades, la cosa esdevé peluda, el bestial vertigen que t’agafa quan qualque fètida carcassa, fent hòrrides ganyotes, et garfeix pels ous. La Mort i llurs víctimes innombrables em fa repensar el meu destí merdós, trobo que el ventrell em fa menys mal, quan veig morts altrament tan fets malbé.

Quan em qüestionà per a veure si m’emprava de company de vaixell, li dic, “visc aterrit pel propi butzam, pel bare ans traïdoríssim paltruudellam”, i hi afegia, per a reblar el clau, “I hate my guts; they are always so angry!” Va veure que la meua ràbia idiota el distrauria en tan repetitiu, contemptible, fatigós i repugnant trajecte, i em garantí la feina que segurament només hauria volguda un altre carallot psicòpata com jo.

En fi, això rai. I llavors tantes de tragèdies evitades a frec per qualque sobtat moviment de peces, i ara, d'escac per roc, tanmateix ja hi érem. Sant tornem-hi, tret que aquest cop segurament indefugible.

***

Carmeta Lòliba, l'havia llogada perquè em sentís, per poc que volgués, i, dubitatiu i catalèctic, a les tentines, li contava doncs les etapes més fosques, desagradables, blasmables, i vergonyoses, de la meua vida.

Tret de casa per un pare perillosament furiós, nit de gener, als dotze anys, tremolant, guanyant-me, nit inacabable, petits caramells, estalactites de glaç, a celles, pestanyes, oronells, cabells i comissures, arribant després de bon matí a ca ma padrina, mesos d'incomunicació amb mon pare, fins el matí on als camps elisis era campió, i sentia, abans d'arribar, la seua veu que em cridava pel meu nom, per a animar-me, allò no fos pas que ens desgelava, però fou un primer pas, que tampoc no fou seguit per gaires, i llavors adolescent, disset anys, els dubtes i angoixes del viure sol a Barcelona, les sessions a la clínica dels tocats, els comes insulínics i d'electroxocs, i els fracassos universitaris, les fugides contínues, les hostilitzacions i els tacons de la bòfia invasora. La fugida finalment que reïx. M'ennuegava, llefiscosets efluvis em banyaven gorja i ulls. Pleguí. Me n'aní, totalment despagat.

***

Encantador novençà, espurnegí d'escac per roc als començaments de mon viure, ara sebollits en urnes inexpugnables. Havia caminats els turons dels Himàlaies, i havia passat de passavolant per la Mongòlia xinesa, i guardo horribles relíquies a la pell dels diferents càstigs patits per les atzagaiades dels climes més indignes ni indignats de per aquelles endreçúries tan inhospitalàries. Disfressat d'orangutan(g), per un moment míticament esdevenia ideològicament simiesc. Tot ho veia (i ho veig) a la simiesca, és a dir, sense merdegades dogmàtiques adjacents. Depenyo la realitat com és i no pas com voldrien els errats especulatius datspelcul que hom

la depenyés, amb déus i bisbes i jutges i botxins, i purrialla semblant, claferts fins a la coroneta amb superxeries, superximpleries que cal ésser collons crèdul per a empassar-te.

“N’estic, noi, de tu, fins més amunt.”

Amb allò, havent-se a la llarga cansat de les meues sòlites, sòpites, rucadetes, i petites desdenyables falòrnies, m’acomiadà el Caront. Endollat que n’era, i em desendollava d’espetec.

“Un consell, si vols, abans d’anar-te’n. Abstén-te’n semblar massa versemblantment, com ara, un mico. Tothom ja te’n pren. Voldràs tornar enrere i no podràs. Serà massa tard. Et moriràs mico, i amb els micos t’enterraran. Ni amb la barca dels morts no et portaré.”

Fora de joc, anys àvols del “knitting napalm” a les jungles, doncs, on en la nit el napalm tricotava l’espai mal sargit pels aparells retrunyents, de remoreig obsedit i vehement, que ponien, com aviram enverinat, pertot indicis llefiscosos de llur bogeria descordada... No he tornat sinó espatllat de dalt a baix. Sobretot a baix.

Amb el carpó petat per mina, arribaves, arrebossat constantment per la boira pixanera del cervell destarotat, car amb la tensió tan alta de la guerra hòrrida els atacs de feridura se seguien sense pausa, i amb el segon n’acabaves totalment taral·la, de bell nou a la casa oblidada d’on partires per caprici.

Mesell, tot allò que dic, amb tèbia insistència d’execrable foll, són excrescències orals que em surten a la babalà, sense cap ni centener.

Me’n record, per exemple, i no sé si és del tot veritat, que al rere país on nevava, i nevava fort — al cel nuus de neu, i davall la neu, neu arreu — neu als nius, neu a les naus, neu a les nous — i on devien doncs aquell dia tot nevat les innombrables promíscues goges i aloges, tafaneres i sempre vestides de blanc impol·lut, trescar-hi a lloure, bo i espantant els espantalls pairals, i d’afegitó els vailets cercant bolets, i els mainatges d’eixerits visatges, i els merdufais amb baldufes, i... me’n record, dic, que pescàvem, i aquell dia tinguérem una pesca esplèndida, les xarxes clafertes, i hi trobàrem

un estranyot inofensiu ens marí amb cos de dona i cua de peix, i a la costa mateixa, en un foc de restes de naufraig, el rostíem i en rostàvem fins al darrer de sos ossos ni arestes.

El tocat, com tots els tocats, té sovint tota la raó.

Ara mateix, després de la historieta de la dona-peix, insinua encontinent en un to de gemec hipocondríac, de dol tronat, que no frueix gens ni de l'efímera fonedissa penyora del viure mateix — una penyora acceleradament fungible, se't desfà, se t'engruna, als dits tantost no te l'oferien com si fos la gran cosa...

I així anar fent.

En aquest món vergonyós on tot és màfia al poder, de no ésser-hi del tot és una benedicció, una benaurança trobada de casualitat. Així, en no comprendre-hi re, de la seua intrínseca malignitat general, tan intricada, plena de malèfiques complicitats assassines, la teua culpabilitat serà sempre zero. Això et permet gaudir, a l'encop i anònimament, dels quatre jorns que et romanen, esmerçant-los doncs exclusivament en empreses que saps totalment invàlides, com qui diu de per riure, per exemple, com ara, llepant despreocupadament, si s'escau, els delitosos suquets a la vaixella dibuixada amb acudits i endevinalles atrevides.

***

Bavós, als baixos barris, ara temptat per les bruixes assegudes cuixabadades a llurs trons, tot jo trempava dur com arbre. I em dec, em deia, àdhuc "estar tornant arbre," car...

"Un tast de liquen em rau a l'epiglotis."

És a dir, vós, alhora galivant-les, i atalaiant el panorama, em fiu, com elles 'poetessa'. Havent canviat de sexe (sense canviar-ne gens ni mica), m'havia dit que, pel que es veia, era més fàcil ésser acceptat com a poetessa que no pas com a poeta, si s'escau que ets, com soc, tan pusil·lànime... Tan pusil·lànime com de debò no soc — és a dir, soc.

***

I era encara abstret, entotsolant-me, al magatzem dels queviures, triant i retriant, immensament llefec en el menjar, amb el carretó per a mi gairebé ple, quan...

Hom, d'escac per roc, es veu irritat per qualque mal clenxinat romeguera qui, pels corredors, entre la gentada, l'entreté amb nicieses. I l'entremetedor vol llavors xocar-la, i hom se n'adona que duu la mà ensangonada de monejar amb la carn mal empaquetada de les lleixes pudents on rauen les càrnies deixalles, i hom ha de fer doncs caure quelcom i ha llavors d'ajeure's a replegar-ho, i en acabat la mà sangosa, per sort, com coll de tortuga, ha reculat.

El romeguera de torn és en Recambra, altot i gruixut, ogre amb una veu que és grunyit incoherentment i molt carregosament mel·liflu. En una de ses dèries de vella tocada, la seua dona el deu haver tornat a enganyar, i les banyes l'engavanyen, i les ganyes se li enlletgeixen. Així, tot el que li diu i no re deu ésser tot u. Ça com lla, hom no hi plega res que valgui re.

Sadoll d'angoixa, un desfici l'ennuega. Escenes de decrepitud l'assalten diàriament i pertot on va. Els coneguts, com rèmores encara arrapant-se als murs relliscosos de les clavegueres, les escates semblen tombar'ls com encenalls. Com la dona, tietes i femelles, així com eugues i cavalls, els parracs que duen es desfan en queres i corquims.

I ara el Recambra fot un bot de boig. M'esbalaeix a guitzes i a cridòries. Cridòries molt emotives, escruixidores, plenes d'un exorbitant ultratge. Què diu?

—*Foc! Foc!*

On l'ha vist? Enlloc ni fum.

El presumpte incendi, tanmateix, duu tot-déu de cul. Els de més endavant es foten a córrer, salvi's qui en sàpiga, vers la colàrsega.

Esbarts de rats esglaiats tots plegats, tant en Pere, com en Pau, com

en Berenguera, ficats en roent destret pels crits de l'enfollit, felló, romeguera, ens aglomerem devers les plúmbies portes. Ubics, estrafem els crits dels lloros quan es cremen, i ens tenallem els uns als altres; i anàvem a arraps, i, dits com arpons, ens arrencàvem i tot medul·les, si cap bon punt d'amarrament a l'esquena d'altri no assolíem.

N'hi havia qui aprofitaven l'avinentesa, i com rats doncs que fugissin, feien l'amor. Entre nosa i nosa, l'amor s'hi posa.

Potser pensaven alguns dels rats, en llur esvalotada fugida, quan de trast en trast es reposaven i cardaven, que prou calia (re)produir ara la problemàtica generació propvinent, car aquesta present, amb aquella altra indubtable fi del món damunt, al capdavall ràpidament periclitava, se n'anava al carall.

El senyor Iscle, els senyor Iscle Agrer, capell groc i bastó de cirerer, sempre tan poruguet, ell, els seus xiscles eren els espinguets desesperats del porc quan li tallen la gorja i la vida li tolen, pobret.

Un altre qui feia un paperot era en Recambra mateix. Era l'únic qui no s'havia bellugat. Havia tombat enrere el cap i veia que romania clavat a lloc. Àdhuc els cuiners fugien. La cuina devia ésser buida, amb perill que s'hi cuinés un altre focus de foc. De fet, cap a la cuina se n'anava. I de sobte una flamarada se l'enduia. Consumit espontàniament. Pensava que era superstició, la consumpció espontània, i no. Ni cendres no en restava.

No cap a cap cap que aquell disbarat de veritat fos veritat, i tanmateix quants de disbarats a l'univers (el més gros dels disbarats ell mateix) incessants no es coven.

A la cuina na Margarida Pixallits, na Rat Ceballot i na Rut Napbuf, velles pastanagues, campaven amplament, com si fossin enmig d'enlloc, i aparentment subreptícies, talment les bruixes a *Macbeth*, addicionaven a la solució dins l'olla els soluts adequats per a convertir-la en amortidora.

Vestit de carrabiner, me'ls atansí d'estranquis i les sorprenguí.

—Què fotem, eh?

Amb palès descontentament, tant la ceballot, com la napbuf, com la pixallits, fent tremolar esborronadorament els clemàstecs, se’m guaitaren, i l’odi, un odi sense biaixos, pla que era pur i mutu.

—Escolta, capità Tronat, coem la sopa per a la manutenció de la puta tropa. *Content...?*

Fantasmagòric, l’abnegat fal·locràta Dant Pil·lorí, burlat amb aquell oprobi, en prengué greu ombratge, i, encontinent, es precipità, bast, plebeu, vituperatiu, execrant, i amb la baioneta muntada, vers les secretes cuineres.

Malauradament (per a ell), l’agressió se n’anà pel pedregar. Amb una ombrel·la o umbel·la col·lapsada per tota eina, la més forçuda de les tres dolentes, tot tombant-se d’espetec, i alhora fotent-li la traveta, trameté el xic, el capità Tronat qui era en els meus somnis adolescent, tot inconscient pel cop al crani amb el mànec coriaci, o millor codolenc, de l’ombrel·la, al líquid efervescent — que hi fotés companyia a la munió d’arcans ingredients.

Hom hi reconeixia, a part dels productes de mants de clisteris, orquídies i àncores, nitroglicerina i d’altres infeccions de bordell, supuracions d’estigmes a sants de catedral, i no cal dir tot un oasi verinós de bestioles trobades ça i lla, quissoies i d’altre feram del desert — escarabats, estafilococs de la tinya i d’altres pruïges, descartades cortesanes a carretons, rossinyols i d’altres exòtics ocells, quimeres mig quelcom, mig quelcom altre — caldria haver estat xenòleg per a esbrinar-hi.

Efímerament, car l’olla aviat s’ensulsiava i tot era llavors un xàfec efímerament bromegós i fumós...

Que es resolia en en Dant Pil·lorí tornat entre els (massa) vius.

Molt virtuós, catafracte, amb arnès xinès de fa fotem-hi un parell de milers d’anys, buròcrata gens inhibit (ni sufocat en cap repulsiva concocció de conte de por), exposa prenys arxipèlags de noves abracadabrants, entre les quals la següent...

—Nenes, respecte. Vinc del futur totalment inexistent — digué — i ja us podeu fotre tub infecte del cagar amunt tota profecia, o encantament, o conjur, o eixarm, o el que fos que fotéssiu (com la maledicció amb què no tornàveu fum efímer mon amic Recambró), amb la calderota massa curulla, sobreixent, perillosament de gairell.

“Car ara us ho dic. Mare i pare, natura i temps, col·laboren generalment, i així anar fent, fins que el fàstic i el cansament de tanta de col·laboració no els menarà a la lluita darrera, on el pare, més fort, no guanyarà, i la natura, destruïda absolutament, no desapareixerà d’empertostemps.

“El temps llavors despendrà la resta d’eternitat (una cua ridícula d’eternitat inútil), enyorant banalment els eons escolats on amb la mare no col·laboraren i tan ben no s’entengueren per tal de formar (parir ensems) quelcom.

“Quelcom, tret que no crec pas que sabessin del cert què. Apelleu-me d’ara endavant, no pas Xic Zal, com em nasqueren, ans el Xic Llangardaix — ‘*plusqu’heroi*’.

“Fraternals, els llangardaixos fugim les guerres; per això som tan valents; les guerres fan covards de tot-déu, tret de les toies psicòpates com vosaltres tres.”

Mentrestant, encar havíem, les tres protagonistes, nosaltres, na Rat, na Rut, na Margarida, les llosses amb què, amb dits tots panadissos, remenàrem la caldera a ritme gloriós de sessió de jazz. Xilòfons, saxòfons, percussions de llosses de ferro en conca de caldera de coure roent damunt les flames.

Recordàvem, com qui sargeix llongament un boc farcit amb clòtxines i petxines, i amb tot d’altra bona teca, els anys glaçats, ara que el desglaç definitiu tot ho amenaça.

Els vímets anaven nodrint dolors a les agredides palmes de les ataconades manetes de les pobrissones deixebles, i, pervertit, el mestre sàdic hi anava de valent.

Era l'escola de pàrvuls de la barriada, i, minúscul, el desgraciadet qui esdevingué el capità Tronat era l'innocent testimoni...

—Cert, soc l'innocent testimoni dels vímets que esclafeixen com llamps, estavellant-se a llurs manetes. Noietes estoiques, qui tanmateix no ploren (silentment) sinó quan tornen a asseure's, privadament. La disciplina, ingredient infinit, compulsiu, en la cuina altament repel·lent dels qui sucumbiren a l'horror del feixisme acadèmic, no les torcé de llur destí d'ínclites resistents. No s'estigueren mai per brocs. Ni aparentment ara.

El fat o destí d'en Xic Zal era escrit abans no fos nat i tot. El feien aparèixer al món — hi fotria el bestieta part d'ençà i d'enllà si fa no fot com foten la resta dels vius — i llavors què? — l'espitxaria i au.

Estufornant absurdament i estrident, i orxegant, i gitant fastigosos gargalls, car es veu que sobtadament pateix d'adenoïditis, com un pebrot vermell, ni florit ni ranci, es desplaça subtilment i s'afegeix a la flonjor voluminosa dels rudiments d'un tec segurament sensacional.

Morós, letàrgic, llangardaix, tot xop i enfredolicat, per què? Per a escalfar-m'hi. Per a escalfar-m'hi, m'hi atansava, de bell nou a la caldera.

***

Hi havia al racó el perenne estudiant en Victorí Gratulls. Li demano quina carrera fa. "Teleo-econòmiques. Ara que, amb la mort de la intel·ligència pertot al món, els règims esdevenien cosmològicament teocràtics, carrera amb futur rai. A tots els problemes econòmics de l'estat contraresta-hi la solució dels precs precisos que te'ls resolen. Precs i economia van junts, tot u. Les pregàries són massives. Tot el poble s'hi aplega, molt devotament ni com cal."

La merda de la religió arreu hi esbaldrega, estupra, redueix a re, a l'estupiditat més closa. Quan en realitat, tot és casualitat, tot és resultat ateleològic. És a dir, tot allò que funciona, sura i prospera (i es propaga); tot allò que fracassa, s'extingeix tot sol. I au. No hi ha misteri. Mai no n'hi ha hagut.

***

(*Vanes exigències dels ximpanzés*.)

“Lleigs i horribles
Amb veus de tiples
Sacsant als colls llurs cobles
Els pobles damunt els mobles
Demanen els impossibles.”

***

(*Hora de plegar*.)

“Quan per a tu l’espectacle s’acaba:
Hora de plegar veles i tocar fons.”

***

Pels xibius foscs, els atzucacs inhospitalaris i les cantonades ronyoses, als garneus, els brètols, els murriescs, asprors escabroses els orbiten els cranis, fornint-los millors formes d’entrar en presó sense perdre un temps preciós on, aprés haver-los-en trets, tornar-hi per sempre prou voldrien i amb tot llur voler. Únic indret on s’hi troben passablement bé, a llur ambient.

—Què hi fotem, aprés cap àvol catastròfic naufraig, naufragats en aquest món d’incessants creixences estranyes?

—No hi fem re. Ens hi fem fotre, i endavant.

Put a podrit, a podrit. Put a podrit. És clar, tractant tanmateix de viure en la misèria, tots esperàvem amb candeletes el col·lapse canfelipútrid. Trigava, trigava, i allò ens duia a parir i perir. Les rels podrides de Canfelipútria ens anaven estrangulant, aviat fórem femer.

Dies d’optimisme, l’esperàvem cantussejant cançons antigues, “So qui so que no so jo i, si so, so fantasia d’algun monstre qui somia

que ha d'engalzar qualque do de dissort i desamor…"

I engalzàvem dos o tres mots engalzats en un: "Als còdols, gripaus *rellisquiscosos* jugaven a la *calapetanca*."

Demana-li al galant apegalós: "*apegalant*": "Sents en la boira la bonior que fa el borinot?" Et respon: "*La boribonior?* M'hi trac la boina."

***

La companya poetessa, na Rosó Popetes, la qui escrigué, "les popes fan pop, com pop amb cap de pit i amb pler de pits sense respit", em confessa: "Soc com ara cap cèl·lula a mig esdevenir, qui, és clar, creu que l'escissió necessària a hores d'ara massa triga."

Esqueixava a queixalades les tenebres que ens distanciaven. I li deia, en poetessa, "Els tendrums ressentits del tendre sentimental/ En omnipresent vida ulterior/ Irrefragables al·lusions d'humil submissió a tu subtilment et sotmeten."

I ens compreníem perfectament, tret que en el moment del seu l'orgasme, l'hi estronco en sec. He oblidat el seu nom, nogensmenys tan semblant al de la meua mare, i l'anomeno amb el nom de la meua primera, més colta, deessa, n'Elvireta Selvanera, venus viscosa. Amb fonell m'hauria d'haver tancada la boca.

La llum submarina al tenebrós abís de la vagina de la verge, hom s'hi sent espeleòleg, funàmbul amb escafandre, i què hi troba, altre que carúncules? Com en femer vivent, prehistòrics rebuigs — queixals, llengües empedreïdes, closques de caragols, de garrofes, de becs, i fèrries escorces, i ressons de rebufs de panteres antediluvianes qui escarnufant ejacularen molt cabalosament — oceà promogut a lubrificant inundació de lubricitat prioritària.

Com ara engolit sobtadament per cap flonjall sortit d'enlloc, na Rosó torna a la seua crema de menta, fins que no esdevé tan trompa que cau de son, amb la mui badada. Ocasió que qui perdria? Mèntula al mentol.

Li deixo escrit entre gargots de floretes la noteta: “Com qui pertot enlloc/ Qui no corr vola/ Bona nit i bon profit.”

***

Enllà dels camps amb maduixers per a la primavera i nesprers per a la rerevera, un malvolent horitzó prediu furiosament vent i pluja per a l’endemà

Per les ascles brufarà la irada pluja. Trucarà a baix l’ordinari qui ens vol lliurar un paquet. La irrevocabilitat dels orquestrats budells, força semblant a la laboriosa agonia de les prenyades a frec de descarregar, ens farà perdre l’instant. El paquet haurà fugit. Què ens hi celava? Potser un verí (sarín, àntrax, arsènic) o una bomba quan els desplegàvem. A qui encolomarà ara el fatídic paquetet el pet ordinari, de qui els ebris titubeigs són ben coneguts al barri. Un barri el nostre, on quan les lesbianes del bordell trauen els ullals, més val que tothom s’amagui. Malament rai. I qui trobin extraviat ja ha begut oli.

Àdhuc els degenerats sorges de l’enemic invasors haurien de parar compte, tot i ésser fills entacats de sifilítics.

La depravació dels àvols geperuts, albardans amb crosses, guarnicions senceres d’armats robòtics qui ens envaeixen incessants. Lladres assassins amb milions de dits podrits que, ulls clucs i escorrent-se, estrangulen tot allò que acaricien. I les lesbianes s’hi casarien per a fer-los una vida encar més miserable. Nuvis per a allargar absurdament, incòngrues, fútils, nissagues d’idiotes bestialment encadenats els uns als altres, baules de fastig inescandallable.

Ep, aquest és el panorama per al futur. Tot una merda, com sempre.

***

Saturnals borinots en llits dilapidats, elegíacs cavil·lem on ens tocaria pròximament de tombar. Igual de sorruts, ens responem. Tant hi fot. És que al capdavall tant importa on? On tombi el cap, de reng haig de tombar. Saps què? Tot a la vida és cop de cap.

Perill paronomàstic, tu — tu tot ho antropomorfitzes. Hi ha sempre indrets al sensori i al magí que l'enteniment no sap entendre. I l'enfoc amb el qual operes, erres, la marres...

L'amarres i l'amarreixes. Truja cardada, saturna, saturna... Així torna i retorna el món... Fet una cagada, una negra peça de xerri, que quin monstruós escarabat merdisser enjòlit no cargola ni descargola per impracticable terreny?

Conquereix cada desconfita, i regalimant macrocosmos de supuracions, no gens aclaparat, progressa, com afalagat epidemiòleg, en espurneigs d'èxtasis, enmig de les aigüeres on, en espontànies teranyines, les mateixes ungides infeccions en tàntrics paroxismes no tomben. Llurs aixelles de peix salpebrades en estabeigs i esgarrifs són les rels inveterades de novells inèdits desastres d'opacitat assegurada. Tot allò venidor és tothora, com sempre ha estat, pitjor que el merdós present. I un carés pèssim. No, els agalius no són gens bonets, els crònics mals averanys prou són molt més rellevants. Amb gratuïtat i arbitrarietat inextricables, per cada malaltia que extirpessis, un gavadal de noves te'n brollaven. Som espècies condemnada a la destrucció total. Tota brutícia la terra tornàvem. Destrets portàrem a curumull.

***

Somiant truites buides, bunyols de vent bucòlics, didàctics, prepòsters, ell, l'ociós, oiós, ocell, dissolut i vacu, qui perspicaç espigola per capçaleres i capítols — inic esplet. Al món no hi ha re d'altre. Tost te n'enfites. Bombes, punxons, revenges, embuts i subterfugis, col·legues esbudellats, coltellades per l'esquena, captaires, púrria, pollosos, proletaris, sorolls que desconfeixen, xais tolts, moltons tosos, devots, ornis, sorns i garguirots, hordes qui anorreen i estenallen, tendències gravitacionals que duen a l'estavellament, instants suprems, esclats irremissibles, aclucalls per a millor guipar les lletjors, poplitis trencats i extravasats a les mal assaonades sofrages, torts turmells, urticants oceans, químics capolls, crisàlides d'infectes forasters... I la tresca i la verdesca.

La boirina s'esllenega, cel groc. Finestra debades comminada a

rebel·lar-se. Amb delicadeses de pinsà exhaurit pel reguitzell de rúfols, brúfols, crebats, escarafalls que feia davant l'horrorós espectacle, fenomen únic quan l'univers, fòssil obsolet, trobant-se haver acomplit i reeixit en la tasca encomanada (quina tasca? evidentment, de fer-ho tot malbé, tan malament com pot, a la biorxa, per a fotre encara més els merdosos mocosos terraqüis, tan fàcils d'enganyar, innocents, com els cucs als culs de la parròquia), com bolet per a qui és hora de fondre's, tanta de fatiga congriada, fa definitivament figa, cataclisme últim, l'enfredorit, plomat, ocellot, embolicat en caftans i setins remots, i d'altres guipurs d'antanyasses, que l'escalfin, trau la llengua al mirall asclat, i empegueït i nu, i esvaït, la gana l'esperona a etzibar badalls amb què degluteix aires, exòtic manera d'esdevenir tip... Què no donaries, simi afeblit, solcat per calfreds, per una bananeta?

Ventríloc, l'ornitòleg qui no fa gaire es fonia tot sol en rialles, entra tot d'una en pànic. Esglais a discreció. Emasculat, com vaixell desarborat, la contingent avinentesa potser cal prendre-se-la seriosament. És un pilot extraviat, tractant infructuosament d'evitar el greix enganxifós de la deshonestedat — viure és l'horror. I la finestra calla. Què té, sorruda? Semble com ara si tot l'ofengués, bromeigs, ombreigs, oreigs...

La calabruixa a ca les bruixes qui se t'eixarranquen, ascètiques, atlètiques, cada cop que davant hi passes, impotent.

***

Als dinou anys, estort de la casa de barrets que era la casa d'orats, m'enamorí de la lletera de baix de la dispesa on vivia. Era una dona magnífica, d'una blancor impol·luta, com la seua llet, qui de bona matinada trascolava i transformava en flascons i en matons frescs i delitosos. M'havia entecat de maoisme, i sentint-me de bell nou poeta, com abans de la malaltia, volia adaptar a la nostra llengua els guaridors poemes d'en Mao. La lletera sabia el xinès clàssics, i les seues mamelles eren espectaculars, i al taller del soterrani on feia la dura feina dels seus formatges del dia, hi feia força calor, i anava tota espitregada i molt lleugereta de roba, i allò la feia una magnífica mestra. Mestra i mestressa qui t'atia que aprenguis de valent. Tota

lliçó al principi t'empetiteix, prou obeiries mes sempre en romans a l'escapça. I llavors, al cap dels dies d'admirar-la com a deessa, sa i estalvi després de travessar a la ziga-zaga per aquelles endreçúries erradívoles, d'una extàtica espetegada el xinès se t'obre de bat a bat. Conreem la creació dels poemes a la manera tradicional.

Aprenc de l'eina. L'eina m'ensenya a tindre prou traça. Així com tu ensenyes l'eina, l'eina t'ensenya. Esdevens curós en tot allò que fas, i ho fas bé, amb prou paciència, sense mai desesperar't.

Llavors agafes el poema sencer, i el fiques, amb l'amanosa eina que tens a l'abast, en avinença (un tornavís mateix, si vols), per un foradet. Havent travessat l'estret foradet, llegeix allò que, del poema, no en roman. T'hi trobes sovint els mots dúctil, mal·leable, fratern... badall, budell... insurrecció avorrívola... centúries, falenes... iogurts, matons... opis, ivoris, gemmes, dilemes... cimbells, perxells, trofeus... fanals i conopeus... peus d'arbres, pollancres, bedolls, carreteres... joiells, eixarms... trapezis, guillotines... màrtirs, llimacs... (la mateixa llefiscositat...) (esclaus de la ideologia...) orígens, forners, furots...

Tot de noms poètics amb els quals del poema n'ix un altre. D'un poema, dos. Poemes engendrats per mitjans tradicionalment poètics.

Per amorfes onades de buf satisfet, puges al blau-verd cel poètic amb el baló aerostàtic groc i vermell dels mots que lliguen amb un instantani, tot i que breu, esperit ascendent.

La benaurança no dura gens. Miratge, al·lucinació. Els mots lligats saps que són part de la fantàstica façana del món disfressat d'il·lús optimisme. D'idea voluntariosa decorada amb tons bigarrats. Metafòric fenomen, vernís per a tapar el mur tronat i escrostonat del pou negre per on tot descendeix, embut avall, vers l'anihilament, l'anul·lament.

En realitat, el món se'ns fot a sobre. Pes massa feixuc, pes que t'escruixeix i t'aclapara. Has apresa la veritat, i cap desinformació que els sollats de sang i merda t'aboquin damunt, te n'alleuja ni te'n pal·lia la pesantor. L'extrema gravetat de la situació. Saps de ferm

que tot anirà de més en més a mal borràs.

Conrees a cient els ben bogats untuosos solcs de la benvolença i, fraudulents, no et menen sinó a pèrdues a betzef i a cala buida rere cala buida.

Escauges, cel obert, i escandalles la magnitud de la celestial ignomínia, i cada cop et sembla més insuportablement monstruosa.

Tastant tristors, prens d'aixopluc el primer atzucac que et ve a peu. Enllà la foscor del teu racó, emparats pels amortallats espectres de la nit, ulles, balb i impassible, passar per les avingudes els farauts, i uixers i eixees, dels presumptuosos reialmes, amb llurs cornetes que sonen planyívolament, i alhora recollint els tardorals fangs altrament impenetrables i les relluents deixalles dels ramats de bestiar condemnat. Escombriaires mudats absurdament.

Hom s'hi troba d'allò pus malapler.

Hom comet suïcidi pel mètode 'aranya mascle', ço és, cardant-se cap dona extremadament violent.

Les dones sempre m'han vist com un baldragues, un bocí de femta; no pas que em sàpiga greu; al contrari, millor; no pas que no n'hagués personalment conreada subtilment la imatge. Ningú m'enveja, ningú cobeja allò que tinc (no re; a tots ops, re de concupiscible). Les possibilitats que els envejosos o cobejosos m'assassinin minven poderosament.

Tornant, passava per un caminet a l'hort, fregant tomaqueres sense tomàquets. Què hi fa que els manqui? No vinc pas a menjar-ne. Ara, això sí. La bona enyorívola flaire de les tomaqueres em duen a l'hortet naturalment feraç de la meua lleidatana infantesa, terra de la terra negra més productiva, per dissort no pas menys envaïda, com sempre.

Què sap hom del que li espera a la cantonada? Hom rellisca de sobte damunt el tollet glaçat, i cau de memòria damunt la vora de la vorera. Veu passar quan agonitza sos fills i llurs fills abans no expira. Sa despulla transformada en satèl·lit roda enlluernadament

al voltant d'un astre durador.

Car això rai. Sempre això rai. Hom va vogant per les vagues onades que ens porta el destí, fins que hom no pot pus.

Hom es ret a les circumstàncies on per dissort no es troba, i per podrides que siguin, com en el cas present on som. Ben fet, noi. Car no retre-s'hi és d'idiotes — una fastigosa futilitat.

Aixeca l'esguard, fes rodar el coll, ni que sigui per a distendre't un bri.

Les nits, amb llurs indesxifrables cels de fragments pertot tacats per l'escàndol de l'infinit horrorós. Atmosferes pernicioses, blaus foscs esdevinguts opacs. Qüestiona't la realitat dels diferents encara inexplicables fenòmens de la capriciosa natura i ses perennes enrònies erròniès. A terminis paral·lels, se'n van en orris com embrions embalsamats de bessons qui mai no foren, feixos incandescents de dubtosa transluciditat, supèrflues galàxies senceres on re no hi pintava mai merda, amb dins no cap esfèrula a tall de closca d'ou que s'hi desclogués, com taüt enigmàtic d'on abans havien eixits sorolls d'orgies i d'altres conflagracions sospitoses del mateix estil, paisatges ideals amb personatges d'ulls vius com llangardaixos eixerits, amb pits remorosos de moix feliç, i amb les galtes oscades per les rugues de llurs francs somriures, on solaçats ho entenien tot, i tot els semblava adient i escaient, segurs a llur lloc i senyors sempre del propi destí, mai víctimes ni esclaus dels voraços obstacles que atemptarien contra llur benaurança. Tot per a ells és lleure i esplai, i llur captinença menant el governall de llurs existències és sempre ferm i joiós. Un tarannà el llur ple de tacte, sense necessitat d'andarivells ni de contorsions per a escapolir-se de bares i ocults perills llençats a llurs peus pels malignes daus de l'atzar i la precarietat mateixa d'un univers massa malparit.

Somia-t'hi si pots bo i pertanyent-hi, i, pla d'esquena, respira-hi a fons, que les vèrtebres et cruixin amb la glòria d'ésser on ets, on la barca onírica no et portava amb aquest suau surar-hi seu… Oi que fa de ben i bon trobar-s'hi, peixet esquifit d'esquifida bombolla? Si mai no esclatés…!

Debades, infeliç; ets cridat a viure maleït. Això rai, però, car al capdavall per què et capficaries tant?

"*Quan ja en tens prou, de les putades del viure, saps què? et mors*."

—Et mors, et mors, et mors... — et botzinen polifòniques les coristes del prosceni, tostemps àvides de sang.

I fas memòria. Al vesprejar i amb calers a la butxaca, de més jove i eixelebrat, t'allitaves amb barjaules, i bevies sucs insurgents d'inversemblants i cridaneres colors, verds i granats, en veires esquerdats, damunt zincs deteriorats i xintzs tot tacats i esvellegats, de sòrdids xibius de toves.

I llavors posaves seny, tos residus patològics reculaven, i com cal t'arruïnaves pel que fa a la cosa pecuniària. I t'obries al molt frugal fungible conreu del més miserable eremitisme. Molt adequadament, et trobaves totalment fastigós.

Salives i suors, i d'altres efusions glandulars o secrecions hormonals, a tots ens envaeixen pell i pèls ja sollats d'antuvi (i això que no parlem pas de les repulsives vísceres, més llordes encara) per tota mena d'innombrables microscòpics estadants i ocupants. Efluvis mefítics se'n segueixen. Per això trobes tan vomitiu d'abraçar ningú.

A propòsit d'això, prògnat i malintencionat, et bleixava el bon Mefistòfil a cau l'orella, a tu també, que "adores la natura perquè ets un cagat; no pots admetre que viure sigui tan pelut, i per això sempre t'escapoleixes de pertot on les disbauxes s'escaiguin. Tret que això és viure, i les cobejances dels cobejosos són tan naturals cap altre paisatge idíl·lic".

Amb que romanies amb un pam de nas, tot pigat per picades de maleïts paràsits.

La nostra vida, com digué en Hobbes, és "pobra, solitària, brutal, vomitiva i curta". Tothom hi espleta tothom. Tot hi és nu i clar com esclat nuclear — vivim entre el proppassat i el propvenidor, esclats

que ho anorreen tot. Tot l'or de les teues expectatives de jove esdevindran sempre bruscament ferre rovellat. Espatllat i porós, trigues encara un bri dolorós a extingir-te. Allò no re no ho arregla ningú.

Ara, a part del farratge de sempre, ocasionalment (car t'havies assabentat que hi ha indicis contundents que l'espectacle d'immolar voltors feia forrolla ara no saps pas on) fas festa, i rosteixes grues i gralles, i assaboreixes alhora eclèctiques pedretes de salabror enriquidora.

Encara tu rai, noi. Et planyeràs. Orfe de creences (supersticions inculcades per estúpides sectes de tota mena d'idiotesa 'teològica'), el teu fetge, estalvi, no l'atien addicionals cròniques malalties 'metafísiques', *ecs*. Només t'hauria mancat això!

Tot això que t'has guanyat. Albíxeres, et donen xanguet!

***

Recorda-te'n.

Quelcom em tocava els collons; era el mestre...? el capellà...? la bòfia...?

Memòries d'una infantesa de tocaments (i ataconaments) generalitzats. Feia feredat la quantitat de jous que et ficaven per indefens i prou avinent, pobrissó. Et fotien els ditassos de les urpes brutes pertot arreu. Se t'acarnissaven. A servar el culet n'excel·lies. T'acotaves, humil, i admiraves l'ocàs, estètic, rapsòdic, i les boires, les neus, les orquídies, mentre inharmònics et donaven pel ses. Els mestrívols estellons amb llurs uniformes del règim i llurs vares feridores, tenien tots llurs patètics deixebles de sobines i els trepitjaven els ous, i els alleraven en acabat el favor de fotre's bocaterrosa perquè així hom els foradés els jussans esfínters.

Els dolents de ganyes horroroses i goles goludes manaven amb rancúnia i ventaven guitzes i trets a tort i a dret. Tot hi eren escarxalls i caguerades pels carrers. Car manava l'església. L'església uniformada i marcial. Pànic a cada casa, por si t'enfonsarien a

qualsevol instant la porta. No fos cas que succeïssis de passar, instantani, de destorb desdibuixat, de nyap inconcebible, a protagonista de llur proeses i heroïcitats de crueltat per cada mitjà de comunicació estatal triomfalment divulgades. No sabies en quina agra foscor amagar-te. El món era una merda que se t'entravessava al coll i t'ofegava. No te'n deslliuraria sinó la mort.

***

En tot cas, no et prenguessis mai de protagonista, carallot. En re, en cap mena de cosa. No ets sinó un altre comparsa anònim, assegut a un racó d'escena, essent per força testimoni mut de la farsa que s'hi representa. On les altres formigues, les qui hi foten d'actors, s'escarrassen inútilment fent les mil-i-una, i on hi rau un paisatge, i una natura, sovint espectaculars, i sempre totalment incomprensibles, car tot s'hi esdevé a la babalà, amb folls desastres arbitraris de tota mena, i períodes de feixuga calma, d'un degoteig de tebior... T'hi adorms com un angelet.

Pensa't si vols prou estalvi. Il·lús, per què no? Que tot s'escaigui al teu voltant, sense que a tu, individu indivís, zero a l'esquerra, catafracte com tortuga (o millor, com tatú, o com pangolí), cap mal gros no t'afecti. L'horrorosa química que només porta malvestats pertot arreu, estranyament sembla passar de llarg, de vegades perillosament a la vora, però més generalment la sents d'allò més remota, amb una veu senil, una veu que ja surt ecoica de la mig desdentegada caverna de la seua mui.

La mort et fa la guerxineta, però passa avant; no li ets prou interessant. Una treva t'envolta i t'acobitia, et protegeix amb el seu mantell estès, les calamitats i les lloses i els flagells s'encenen i s'instal·len, depravats, enmig d'altres no ningú, verecunds segells obliterats com tu, tret que una miqueta menys sortosos, (de moment...).

Muscleges, i dius '*sí ves...*'

I, totes soles, et retornen a l'esment les esmolades aventures que inventes entotsolat, amb lires i iris, i ires i aires... — (i esposes i espases, i alfanges amb meuques i barjaules, i tot de gosses i gates, i

garfis i frares, i fru-frus i cercafresses, i ullals i cafres...) — lluita constant, amb desconfita i vençó, i, molt rarament i provisional, insuls triomf... — ta vida tot plegat un altre llibre, tret que per a tu (i només per a tu, formigueta) encara més interessant que no tots els altres que tant no t'interessaren.

I et depenys mentalment llavors potser com el gripau màgic qui amaga fantàsticament un príncep entre molt avinents aloges, i al qual, malgrat veure's sovint trepitjat pels elements, se li restitueixen tots sols els tendrums. Quin èxit, tot comptat i debatut, el teu benaurat trajecte vital, a despit de la sospita que sempre t'ha assetjat que el teu (sempre futur) tron a escena i els teus sempre astoradors guariments caldria titllar'ls de miracles. Car, en el fons, no ignores pas (no ets tampoc tan ruc) que el mal no és perpètuament ajornable, que tard o d'hora també cauràs al tresor incommensurable de la Mort, un tresor que, tantost no hi feies cap, te n'adonaves que era molt embafador femer fet tot de podrimener — cementiri sense finestres, ni ombrel·les ni gresols, on només s'hi discerneixen, i com més anem amb més escreix, graus de foscor, on no hi rauen ni fonts, ni rius, ni bots que et duguin enlloc, sinó a la negra foscor total, on tot i que hi estrebes, l'únic que reïxes de fer és desossar-te. I et disgregues, fins que s'ha escaigut que ets ara, al cap i a la fi, un altre petit cercle de cendres i polsegueres, que es barregen, indistintes, amb les de ta mare, de qui els consells de què t'han servit... Com els de tothom altri: de re.

***

Típic de certs morents, repassem, jaguts, alguns dels punts àlgids del nostre viure — un viure segurament prou humil per a just abraçar uns quants d'episodis agredolços, plens de recança potser, o d'amarg enyor, i d'ombres fugisseres de penediment; res d'extraordinàriament meravellós, no ens enganyéssim.

Tornaves d'escola pels més apartats solitaris indrets, com ara pel caminet estret de vora la sèquia on senties els ritmes dels bataners qui batanaven i llavors veies sortir els raigs fètids quan buidaven el noc a la sèquia morta, com dic, que anava llavors ben a prop de la font de darrere la taverna, on de vegades també rajava la sang, quan, entre crits roncs, algú no rebia cap altra ganivetada perduda.

***

"*Bolcà el volcà grans càrregues de lava/ I rere la finestra l'altre se la pelava.*"

La lepidòloga rossa, l'havies espiada una nit, i era eixarrancada, amb el cony tot humit, mig adormida sota un llum de peu encès — se la devia haver pelada no feia gaire i n'havia gaudit força, i en acabat es reposava, i va mig aixecar els ulls i em va deure veure la cara mentre m'escorria al peu de la seua finestra, i l'endemà diumenge em va clissar, que anava al cinema del politècnic, i em va dir que la vingués a veure al seu despatx el dilluns a tal hora. La lepidòloga estudiava les fàneres i especialment les escates dels animals. Minyó desnerit, peix sense escates condemnat a espitxar-la ben aviat, no sé quina pena li aixequí a l'ànima que em feu favorit durant una temporada que s'estigué al politècnic.

La teua veu tan dolça se'm feu un tàlem a l'orella — "*ein bett in meinem ohr*". Encara et somio ara. Ets el meu somni preferit.

***

Sorties força atrofiat del llong empedreïment. Mutacions de la pedra a la pell se't notaven pertot. Maragdes i magentes de líquens emboscats pels recòndits cantons. Als peus ceps o escasses ben ferms, la perllongada estada entre tàvegues sota les drassanes, hostilitzada la teua tranquil·litat sovint pels irritants sapadors qui, sense ells adonar-se'n, s'afegien a tes silencioses ordalies, a part que endevinaves la propinqüitat dels ferotges cocodrils, i com carraus incessants a les orelles se t'instal·laven els astoradors cops de matrassos contra els gemegosos cadells, els rebels de les darreres fornades, també desfets pels poders establerts, a sobre increpats repulsivament pels botxins forasters, tot plegat, fat conegut, milions d'humans hi passaren abans teu, i els qui hi passaran darrere, situació a la qual no li cal doncs gaire exegesi.

Ara, no seràs, això rai, tampoc, el polèmic, contumeliós, difunt qui es plany inútilment a la impossible posteritat. Què hi fotrem. D'ostatge, com d'eunuc, se'n ve de mena. Per comtes de què, et dius,

eixoriveix-te! El dol és perniciós; quan t'hi enfangues, ja no en surts sencer.

***

Troballa insigne. Era enlloc, passejant vora el canal, prop d'un pontet, i hi havia una botigueta que es deia "*Articles d'època*", on exposaven per a la venda tota mena d'andròmines més o menys adobades i readobades, després de fer-se malbé a mantes de cases diverses durant anys i panys.

Entre les teranyines d'un racó oblidat, hi havia un llibret escarransit i tot tacat i estripat. Eren els articles que publiquí a diaris i revistes obscurs quan fui jove i em pensí (del tot infundadament) saber re.

"Abolíssim entre tots, amb ariet robust, l'absurditat indecent dels ostentosos vehicles descordats pel món, malaurats, insolents, impudents, trepidants de gelosia i crueltat, que irrompen mentre ens voldríem pensadors." N'hi havia un que deia.

I un altre feia: "Fotríem goig que tot fossin desgràcies! També passàvem per reeixits assaigs. Exemples:

Si juguem al joc de l'abdicar de tota ambició, sempre perdrem, com ara. No hem de pensar mai que no som pas prou dignes de pertànyer-hi. No som ínfima xifra, ficada d'adorn. Pertanyem a la nostra terra, el nostre arrelament és òptim, la nostra intuïció d'allò més higiènica, sempre anem amb les mans plenes d'estris per a la neteja.

Les nostres xerrades a l'hora dels esgambis sempre són d'alta voltada.

Ens mereixem tota mena d'afalagaments recíprocs, per l'acompliment perfecte de les nostres sengles tasques."

Eren tots articles no gaire sagaços. Afectats per una nefanda tendència meua de sempre per a la buida implícita ampul·lositat pedantesca, prenent riscs que m'empenyen vers els sòrdids llimbs del tarquim i el gatxull de la frase enganxifosa, llefiscosa, de mal

desempallegar-se’n, tot i que hom s’hi escarrassi per a fer-ho. Com gep de tendra desclosa que tanmateix es declara últimament ésser congregada femta...

“No han trigats gens els monstres a mostrar llurs probòscides podrides i podridores que pertot arreu hi burxen. Ens omplen ara de les típiques roïnes coartades, les baixes coartades dels mal pagadors, els qui ens paguen a garrotades.”

Era un xiquet molt observador. Tret que em mancava potser una miqueta d’ambició, ja ho he dit.

Tota mena de sarau era observat (i menyspreat) de lluny, com si els espiava aixecant una miqueta la llosa de ma tomba.

Em trobava massa solet, com qui escandalla pous negres per a trobar-hi cap joiell que justifiqui la seua idiota perversa perseverant cerca. Cala buida era normalment la conseqüència.

***

Si mai esdevens renat (o renascut) per l’estranya virtut d’haver estat esborrat, el teu cervell neguitós, pels electroxocs i els comes induïts per la insulina, tot ho trobes nou, i et meravella.

[No te n’has assabentat encara que cada electroxoc que t’encolomaven, t’hi fotien indelebles osques al crani? (A les parts del darrere, perquè si mai la pell del front se t’afinés i esdevingués més translúcida que no és ara, no te n'adonessis...) No te n’adonessis, dic, que anaves marcat com a ‘pertangut per algú’, com cap altre cap de ramat boví, amb tot de dates com dic inesborrables?]

Esdevens, per una saó prestigiosa (fins que el degoteig dels oblidats records no facin prou toll o tossa), inversemblant hierofanta qui tot ho troba excel·lent, cada avinentesa natural (com ara els espectaculars arbres nus de l’hivern retallats al clar burell del cel), com dic, un prestigi, una aparició sensacional. I ho ets, l’ets, l’hierofanta qui aixeca els braços amb les prestidigitadores mans badades, i miracles a betzef se li desgranen davant.

Al front de la pèrfida serp, entre els flocs de cabellots pollosos de bruixa que duu al seu venerable cap, el joiell de la bona sort rellueix enlluernadorament, i fas continent d'apropiar-te'l i els dits et couen massa, i te'n desdius, car de sobte hi caus, te n'adones que tot és façana que es desfà i fon, i que d'hora més aviat que no pas tard tot no tornarà a ésser sinó allò que sempre ha estat, inestable, precària, grisor, ni cuca ni moixó, indeterminat, i tu, enmig, illot aïllat, esperant la crescuda de l'oneig que qui sap quan, ara més imminent, tot s'ho ha d'endur, i bona nit, company del cor, t'he portat tota la vida al costat i no puc pas dir que t'hagi gens conegut. Què hi farem, així és com la cosa va.

***

Moscallonet cagallonet qui es creu una àliga, em guaitava al mirall i em veia tan preciós.

L'oneig dels músculs als braços i les cames, i al pit i a l'estómac, *quin apol·lo, tu!* I llavors espera't, afegeix-hi ara aquella cabellera negra i lluent, enveja de totes les dones, que em davallava fins a mitja espinada...

I era així, tors nu, que em passejava per l'hortet prop del palau, ple de tarongers, on, a certes garangoles hi feia créixer, hortolà pirata, plantes de gingebre, i de vegades, sovintet, de l'harem del palau, una bella odalisca s'hi feia, i la seua presència miraculosa convidava ocells i insectes a cantar molt melodiosament, i ella, fent alhora veure que em reptava, jo veia que allò no era sinó, molt palesament, un flirteig a l'aire lliure, i ja em pensava que un jorn o nit d'aqueixos tindria accés furtiu al serrall, i com m'afalagaven les resplendents concubines, tret que l'odalisca meua les apartava, *aquest esplèndid colós de jovençà llambresc i elegant, que és d'escreix un aciençat botànic, em pertany; soc jo qui l'he anat conreant privadament, per al meu ús exclusiu; cap de vosaltres no em fotrà la guitza i me'l prendrà,* els deia, *envejoses!*

I aquella nit mateixa, la nit on més esperances d'accés molt merescut al paradís no m'imaginava, gamarús, que pateixo un altre atac!

Una nit terrible de dolors, budells negats d'aigües corruptes, un apèndix impertinent, amb el ventre tot umflat, com si estic perillosament prenyada, víctima, ja ho sé, dels cíclics enverinaments espontanis i diarrees explosives en els quals caic així com així, i allò, és clar, em deprimeix i em fa veure la mort de prop, i em convenç, també com cada vegada, que rere tota façana de la realitat només s'hi amaga la femta de què l'univers és precàriament construït.

I que mai d'on no n'hi ha no en pot rajar. I que tot és vana il·lusió...

I que soc un cagallonet de merdós moscallonet, i que, encara, prou pots...

Que ets, diguem-ne per un instant si més no, si més no quelcom.

Consola't, si és consol... Res (ni això) no dura gaire.

***

Soc aquell al qual li reca tota mena de triomf, obtingut segurament cada vegada per equivocació dels mesells xarons qui, molt temeràriament ni idiota, l'hi facilitaven estranyament d'obtindre'l.

No m'han acomiadat mai d'enlloc. D'allò pus esquitlladís, sempre era jo qui s'acomiadava d'on ja en tenia prou. Si se li planyien, pensava *i encara massa poc, nois*.

Tot a la vida ho havia après al bell començament, quan gatejava pel gineceu de les insidioses bruixotes. Per exemple, d'ésser un magnífic mentider... De no cobejar merda... De collar els enemics amb rars i impensats estratagemes... De no trempar mai a deshora... De fer un acte de misericòrdia envers si mateix, si mai immers en cap altre dels milers de simultanis vòrtexs de salvatgeria circumdants... I alhora de fer un acte de calma inflexibilitat contra les autoritats extremadament malignes qui trastornen i malmeten (i remenen inconsideradament) la femta que és l'univers, de tal faisó que tot és sempre pitjor que no podria ésser, com ara per exemple si tothom es mantingués tranquil...

***

Sols a la llotja foscant, la noia melangiosa i el pròsper prohom, llur lúgubre idil·li et fascina, sangonera indiscreta, prou més que no pas allò (les bestieses) que es desenvolupen a escena, amb l'oceanògraf impenitent, qui sadoll de tantes de defuncions innecessàries i clandestines a les aigües de més en més sollades i llordes, llavors és pregonament aplançonat quan vol públicament denunciar-ne, és clar que infructuosament, els causants.

T'has degut adormir. Massa fatigat. I un argument feixuc de portar a l'esment, amb monòtons barbuts i faves grasses esgargamellant-se grotescament.

D'escac per roc, reps un sobtat fueteig de cap presència ombrívola que travessa la negror absoluta d'un mur que creies esquerp i invulnerable. Com qui es treu de la mànega un prodigi (o un prestigi) astorador, l'ombra es treu qui sap d'on un mastegot que t'esclata a l'occípit, just a l'ini, i et fa veure visions, i et torna empedalec, i t'ensulsia.

Et desvetlles i el peix gegantesc, ses ganyes clafertes d'una agra i pudent suor de drac, et sacsa salvatgement. "A qui se li ocorr voler desagreujar cap molt criminal antagonista?" — t'increpa, i no en traus l'entrellat.

La magnitud de la ganyota que fot llavors el peix t'esglaia que et cagaries de por. D'on surt aquella horror? Ets davant un déu o altre del cel abominable?

Segurament.

Malament rai!

"Oceanògraf condemnat, garbella l'espigolat i llença la palla!" — enigmàticament, m'escridassa amb allò ara.

Centrant-me només en l'essencial, en trac una solució o altra. M'he degut morir al teatre, on tot és fals, encara que no menys que en la 'realitat'.

Guaita, s'atansa la florista, amb el seu cabàs encès on manta flor d'infern no floreix. "No vols flors mortuòries, executat oceanògraf? Totes puden a mort, a mort podrit, tret que podrit no pas encara del tot; és ell qui t'enverina cada vegada que has un atac gàstric que et fot a parir, i a cagar explosivament en diarrees incessants i cabaloses com niàgares de merda."

Les banyes de la florista cremen com encenalls que mai no es consumeixen ni s'encendren. "Deus tindre gana, veig que fins ara només t'atipaves escurant-te rogalls a la gola eixuta. Heus ací cremalls més o menys edulcorats."

Concloc que tot això que m'he guanyat a la vida. Cendres i carbons, com cap altre vailet aviciat, dolentot...

***

Una veu interior comanda "desensopeix-te; espolsa't la inassolible pols del malson". El chor remot, de més en més inaudible, demostra una benigna lleialtat lírica a l'ascensió còmica del protagonista, qui ha evidenciada una sana aversió a l'escalfor extrema de l'infern on es veu que l'entaforàvem per equivocació els orbs microscopistes de l'olimp. A pleret se li esvaeixen tots sols els espectres i les absurditats...

El sinistre ressuscitat fa tot seguit un proteic cop d'ull, i tot ho escandalla per a la seua satisfacció. No el menyspreéssiu pas! Si aquest món no li plau, fotrà el camp a un altre, i romandrem orfes de la seua presència portadora de la benaurança absoluta per què tant no ens delim.

"Silenci! Rodem..."

Rodem, ja ho saps, com pedres rodonetes vers l'abís de mai no acabar-se...

Societat perfectament còngrua. Cascun dels òrgans hi rutllen, fent la seua, a la insabuda de tots els altres, els quals, a llur torn, rutllen així mateix magníficament. *Beutat extraordinària del cos harmònic*. Mes (ai!) si un òrgan entra en discòrdia! Tots entren en

discòrdia. *Cos incoherent, calamitós*.

El batiscaf on era sense aire ara, desconnectat. Tot se'n va en orris.

Era com quan al Museu del Bon Humor, et permeten de pujar als 'Vehicles de la Imaginació', incongrus onerosos onírics artificis difícils d'escatir, i llavors de provar d'encendre-hi cap llumí lluminós, i idòniament veure si tot no es crema en una esgarrapada, i llavors tot-déu implicat pot riure-se'n fins que es pixa.

Has tornat a caure al parany. Cremant la crosta de la façana, et trobes novament que darrere només hi havia el buit, és a dir no re — ni aire, com dic.

I ara, ofegant-me, pensava casualment que el malson del peix monstruós em venia, en part, d'aquell sopar que em serviren, segurament per burla, a les muntanyes, uns pagerols (o camperols, o ramaders, què ho sé), on m'allotgí una ben pollosa arnada nit de solitària excursió jovenívola.

Afront insolent. Una fastigosa "sopa de peix", amb acrobàtics peixets vius, buidats al plat davant meu mateix d'un flascó afegit a les setrilleres...

Dejú, doncs, entre els calfreds i tremolins de fred, em semblà més tard sentir molt a prop la carcassa cruixent i el panteix del diabòlic home del sac qui feia relluir, a la feble llum de la lluna, el ganivet amb el qual m'escapçaria d'un tall. Vaig engegar un crit que retrunyí com en cap cova d'antropòfags antics, i que feu ganyolar tètricament i poruga els tots els gossos del món.

Al pobre dorment frustrat el neguit se li tornava angoixa...

Tothom paga pels seus pecats — i els meus són pecats de descurança — on al cap dels anys i pany tot allò que per massa mandra no acomplia o adobava, m'esclatava al ventre i em trencava en mil bocins. Òrgans discordants.

Tret que què ho vols fer. Enguany hom es guareix — així potser no es mor l'endemà — ho deixa per a passat-demà.

O no se n'ha recordat de prendre cues de panses per a la memòria. I ara ha oblidada la millor part de la seua existència. Trist fat el seu, com no podia ésser altre. Cada final de vida, un greu abatiment, un buidament de l'ànima...

Un deprimit convenciment que, rere la matràfola del mateix concepte de la realitat de l'ésser, només hi raïa l'absoluta buidor.

Mentrestant al rerefons...

Una orquestra de cagaelàstics vestits de porpra tocava una altra de les meues simfonies fantàstiques. Cascú anava del seu costat, cascú prenia el seu cantó i a cada cantonada s'embalava sol, molt descordadament.

Els pruïa de valent el violí als violats violinistes, per això que hi gratessin tan violentament.

Els temes de la simfonia, si me'n recordo mica, eren variats, com òpera extremada. Començava fort. I deia que...

Dels invasors o ocupants cal escabetxar-ne sempre el qui els mana. Si escabetxes el rei dels follets, se'ls encomana, per molt que s'haguessin creguts que n'anaven vaccinats, el terrible virus de la por, i van eixelebrats i són molt vulnerables. Deuen pensar, "Si els enemics poden pelar el rei, ens poden pelar a voluntat a cascun de naltres, per molt que ens arreceréssim als nius ni àdhuc als bressols més endinsats ni pregons del nostre subterrani reialme".

I llavors de què serveix, al capdavall, re?

Amb el temps, indefectiblement, idiotes patums agelastes, és a dir, extremadament serioses, incapaces de prendre-s'ho tot (la farsa de la vida) a infame collonada, i filargures, és a dir, avares i cobejoses, esdevenen pertot arreu les predilectes autoritats, per culpa dels enzes i maimons, obsedits per creences que només ofereixen patiment i crueltat, qui els fiquen i col·loquen als trons d'or, on s'hi estenen com meuques estarrufades de serrall mal servit.

En un impromptu mig còmic, un dels soldans qui, per impotència inherent, no servien prou, era una d'aquelles autoritats bestials, qui prou hagués calgut trepitjar en néixer com cuca maligna, i qui a l'obra figura com si hagués estat mon veí, el doctor Futatori Fúnebre, de qui el penell, tothora i mai gens renitent, assíduament assenyalava vent de 'cony'.

Son tarannà de petitet se li va anar deteriorant fins que esdevingué altament rústec i misantròpic. Un de tants antropòfags de cavernosa anomenada, vibrions vàndals, animàlculs pendulars i amb oftàlmia, exuberantment gestuals, qui empraren qualsevol pretext per a surar ardidament fora, i llençar-se ensems, com moscallam atret al sucre, damunt llurs víctimes.

Hi havia afegit perquè sí el fragment històric il·lustrat amb robustes figures de llunàtics severament inhospitalaris i d'altres visceralment càustics, gens empàtics, personatges de reputació tèrbola, als quals llavors els és incumbent de repartir a la babalà i contra tothom molt escandalosos oprobis, i greuges i blasmes, que els nogui fins a la desesperació.

Ah, i el ridícul segment amb pler d'indignitats i humiliacions sofertes per tothom, amb de protagonista aquest cop el dissimulat joiell de molta vàlua, incrustat en anacrònic cuir de molt bon preu, robat al més repel·lent dels aristòcrates.

I ara perquè el final sigui optimista i els aplaudiments esclatin més vigorosos encara que no esclaten en acabat de cada moviment, m'haureu d'indulgenciar ara si sucumbeixo a la baterola d'incloure-hi l'eixam de sílfides (i efidríades i orèades) (cariàtides, no! ni crisàlides ni escolopendres amb coturns i clepsidres!) bo i saltironant i voletejant, com papallons de curta volada, de clariana en clariana de cap idíl·lic bosquet atapeït.

I així anar fent... Fins que se'ls acabi la corda.

***

Féssim un hiat i esbrinéssim, si us plau, els prou estranys ingredients geomètrics d'on de debò no som.

Procel·losos xatracs de penetrants xerrics van voltant pels quers esberlats i erosionats de tal faisó que semblen gàrgoles, de prop la llarga vora de sauló, on el naufraig no ens ha duts. Romanalles de fumalls i cruanys de foguieretes on peixos vairs han estats cuits. Ah, i on adés hom hi compon, per aventura, romàntics musicals peans a les clavegueres de fluix feble — clavegueretes doncs on, per l'escaridament que s'escau el fluix de davallar, les odors són més fortes, i les fortors més odoríferes — de diferents recaptes rancis, i de romàtic i d'enyors — enyors esdevinguts obsoletes per causa de massa defuncions, ineluctablement l'una darrere l'altra — i de d'altres rasclums, i naturalment de les inevitables putrefaccions i femtes. Tot allò cagat, tots els rebuigs expel·lits, pels inexistents, massa de vegades somiats, hospitals, i hotels i biblioteques... de l'antigor... els quals no en fa pas poc, de temps, que esdevingueren ruïnes, companys.

"Vols callar? Pots callar? Ens vols deixar encara acabar? Que no hi pintem re? Que no som també de déu? Que no tenim dret a dir la nostra?"

Xxxsssttt...!

Paisatge tètric on les rels semblen gegantescs i espaordidors rèptils amb les goles obertes.

Els naufragats, passarem, com a la vida fora d'escena, en un tres i no res... Per això que burxéssim i aixequéssim la veu ara que, de fer-ho, en tenim l'efímera oportunitat.

Passarem, en només un clucull, de jovençans eixelebrats a bavosos vellarres qui repapiegem — obligada pesta o flagell del viure, naufragat o no.

I tu, heroic tanmateix, valent, a l'aventura, et veig amunt i avall, incansable encara, cercant teca, cercant (encara més angoixat) l'indret on hi deixaves els abandonats comparses, havent-te, com en cada funció, nit rere nit, perdut doncs pel laberint inextricable de qualque gran hotel, i tot d'una et raptaven, condemnats truans, i t'entaforaven a qualque ombrívola cambra. T'hi volen circumcís, i el

compulsiu barber tremolós qui et retalla, d'escac per roc es col·lapsa, atès per qualque atac al cos massa atrotinat, i t'aboleix — et foradava, de dalt a baix, l'abdomen.

I ara haurà de seguir el mateix episodi silent de sempre, amb tu tret finalment (quin descans!) d'escena, i això sense gaires romanços ni compliments, pels mateixos fusters i electricistes del darrere.

Amb el protagonista eclipsat, el poema simfònic pot continuar amb ses sonoritats volcàniques i sos recitals dels virtuosos, qui petulants assoleixen per un moment de desxifrar prou les indigents partitures.

Profans, prou fan.

Perdonem-los. Perdonéssim tothom, formiguetes aqueferades qui feien, tan bé com pogueren, el paper que hom en néixer els donava a fer.

Què vols més...?

Un instant...

Saben els perspicaços amfisbènids i els espectaculars múrexs, ara també absents de l'escenari, que seran igualment anorreats com tots nosaltres, els caps grossos de l'elenc...? Saben que tot és vanitat i balafiament? Tot inútil despesa?

Per què tanta de decoració, doncs? Per a tapar, per a amagar, què, quina por, quina terror...?

Quina terror...? *Eh...? Eh...?*

(*Fi.*)